

สามารถอ่านเนื้อหาของข้อเสนอนี้ได้ที่เว็บไซต์เลขาธิการรัฐ ที่ voterguide.sos.ca.gov

- จำกัดสิทธิในการได้รับการปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติไว้สำหรับผู้กระทำความผิดไม่รุนแรงและครบกำหนดระยะเวลาพันธโทษสำหรับความผิดหลักแล้ว โดยตัดสิทธิผู้กระทำความผิดบางประเภท
- เปลี่ยนแปลงมาตรฐานและข้อกำหนดเกี่ยวกับการตัดสินใจเรื่องการปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติไว้ตามโครงการนี้
- อนุญาตให้มีการกำหนดบทลงโทษเทียบเท่าความผิดอาญาอุกฉกรรจ์แก่ผู้ประกอบอาชญากรรมบางประเภท ที่ในปัจจุบันถือว่าเป็นความผิดทางอาญาประเภทลหุโทษเท่านั้น รวมถึงอาชญากรรมบางประเภทที่มีมูลค่าความเสียหายระหว่าง 250-950 ดอลลาร์
- กำหนดให้บุคคลที่ต้องโทษอาญาที่ไม่ร้ายแรงบางประเภทยอมให้เก็บตัวอย่าง DNA มาจัดเก็บไว้ในฐานข้อมูลของรัฐ

สรุปประมาณการผลกระทบทางการเงินต่อรัฐบาลระดับรัฐและระดับท้องถิ่นขั้นสุดท้าย โดยนักวิเคราะห์กฎหมาย:

- ค่าใช้จ่ายของหน่วยงานราชทัณฑ์ระดับรัฐและท้องถิ่นน่าจะเพิ่มสูงขึ้นหลายสิบล้านดอลลาร์ทุกปี โดยหลักแล้ว เนื่องมาจากประชากรในเรือนจำของเทศมณฑลและระดับการคุมประพฤติผู้ต้องโทษคดีอาญาในชุมชนเพิ่มขึ้น
- ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับศาลของรัฐและท้องถิ่นเพิ่มขึ้น และอาจมากกว่าหลายล้านดอลลาร์ต่อปีก็ได้
- ค่าใช้จ่ายด้านการบังคับใช้กฎหมายระดับรัฐและระดับท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการเก็บรวบรวมและการประมวลผลตัวอย่าง DNA เพิ่มสูงขึ้น แต่ไม่น่าจะเกินกว่าแค่ไม่กี่ล้านดอลลาร์ต่อปี

การวิเคราะห์โดยนักวิเคราะห์การออกกฎหมาย

คำอธิบายโดยสังเขป

ร่างกฎหมาย 20 มีบทบัญญัติหลักสี่ประการ นั่นคือ:

- การเปลี่ยนแปลงกฎหมายของรัฐเพื่อเพิ่มโทษอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรม
- การเปลี่ยนแปลงวิธีการกำกับควบคุมนักโทษในชุมชน ผู้ซึ่งถูกปล่อยตัวจากเรือนจำของรัฐ
- ทำการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในกระบวนการที่สร้างขึ้นโดยร่างกฎหมาย 57 (2016) เพื่อพิจารณาการปล่อยตัวผู้ถูกกักกันจากเรือนจำ
- กำหนดให้มีการบังคับใช้กฎหมายของรัฐและของท้องถิ่นในการเก็บรวบรวมตัวอย่าง ดีเอ็นเอจากผู้ใหญ่ที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดอาญา

ที่ด้านล่างนี้เราจะกล่าวถึงบทบัญญัติหลักแต่ละตัวและอธิบายถึงผลกระทบต่องบประมาณของร่างกฎหมาย

การลงโทษในความผิดอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมบางประการ

ความเป็นมา

ความผิดอาญาอุกฉกรรจ์เป็นอาชญากรรมประเภทที่รุนแรงที่สุด กฎหมายของรัฐให้คำนิยามความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ว่า "รุนแรง" หรือ "ร้ายแรง" หรือทั้งสองประการ ตัวอย่างของความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ที่รุนแรงและร้ายแรงจะรวมถึง การฆาตกรรม การปล้น และการข่มขืน ความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ที่ไม่ได้รุนแรงหรือร้ายแรงจะรวมถึง การค้ำมนุษย์และการจำหน่ายยาเสพติด ความผิดอาญาประเภทลหุโทษจะเป็นอาชญากรรมที่รุนแรงน้อยกว่า ความผิดอาญาประเภทลหุโทษรวมถึงอาชญากรรม เช่น การประทุษร้ายและสภาพมีนเมาในที่สาธารณะ

การวิเคราะห์โดยนักวิเคราะห์การออกกฎหมาย

๓๑

การพิพากษาลงโทษความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ ผู้ที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์สามารถถูกลงโทษได้ดังต่อไปนี้:

- **เรือนจำของรัฐ** ผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษในปัจจุบันหรือในอดีตในข้อหาอาชญากรรมร้ายแรง รุนแรง หรืออาชญากรรมเรื่องเพศ สามารถถูกลงโทษให้จำคุกที่เรือนจำของรัฐ
- **เรือนจำของเทศมณฑลและ/หรือการกำกับควบคุมโดยชุมชน** ผู้ที่ไม่ถูกพิพากษาลงโทษในปัจจุบันหรือในอดีตในข้อหาอาชญากรรมร้ายแรง รุนแรง หรืออาชญากรรมเรื่องเพศ ปกติแล้วจะถูกลงโทษให้จำคุกในเรือนจำของเทศมณฑล หรืออยู่ภายใต้การกำกับควบคุมของเจ้าหน้าที่ภาคทัณฑ์ของเทศมณฑลในชุมชน หรือทั้งสองอย่าง

การพิพากษาลงโทษความผิดอาญาประเภทลหุโทษ ผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษด้วยความผิดอาญาประเภทลหุโทษสามารถถูกลงโทษให้จำคุกในเรือนจำของเทศมณฑล อยู่ในการกำกับดูแลโดยชุมชน เสียค่าปรับ หรือรวมบทลงโทษที่กล่าวมาโดยทั่วไปจะถูกลงโทษน้อยกว่าผู้กระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ ตัวอย่างเช่น การพิพากษาลงโทษความผิดอาญาประเภทลหุโทษจะไม่สามารถจำคุกเกินหนึ่งปีได้ ขณะที่ความผิดอาญาอุกฉกรรจ์สามารถกำหนดให้จำคุกนานกว่านั้นมากได้ นอกจากนี้ โดยปกติแล้วผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษด้วยความผิดอาญาประเภทลหุโทษจะได้รับการควบคุมดูแลในชุมชนไม่นานเท่า และอาจไม่ควบคุมอย่างใกล้ชิดเท่าโดยเจ้าหน้าที่ภาคทัณฑ์

การพิพากษาลงโทษความผิดอาญาออบเบลอร์ ในปัจจุบันอาชญากรรมบางประเภท เช่น การขโมยอัตลักษณ์ สามารถถูกลงโทษเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์หรือความผิดอาญาประเภทลหุโทษได้ ซึ่งอาชญากรรมเหล่านี้เรียกว่า "ออบเบลอร์" โดยทั่วไปคำวินิจฉัยจะขึ้นอยู่กับอาชญากรรมนั้น ๆ และประวัติอาชญากรรมของบุคคลดังกล่าว

ร่างกฎหมาย 47 การลดโทษสำหรับอาชญากรรมบางประเภท ในเดือนพฤศจิกายน 2014 ผู้ลงคะแนนเสียงผ่านร่างกฎหมาย 47 ซึ่ง

ทำให้อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมบางประเภทที่ให้ลงโทษเป็นความผิดอาญาประเภทลหุโทษแทนความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ ตัวอย่างเช่น ภายใต้ร่างกฎหมาย 47 การโจรกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินมูลค่า \$950 หรือน้อยกว่า โดยทั่วไปจะถือว่าเป็นการโจรกรรมเล็กน้อยและต้องถูกลงโทษในความผิดอาญาประเภทลหุโทษแทนที่จะเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์เหมือนที่บางครั้งเคยทำได้ในอดีต (เช่น การขโมยรถยนต์) นอกจากนี้ ร่างกฎหมาย 47 ยังกำหนดให้การโจรกรรมในร้านค้าที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินมูลค่า \$950 หรือน้อยกว่า ต้องถูกลงโทษในความผิดอาญาประเภทลหุโทษแทนที่จะเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์เหมือนที่เคยทำได้ในอดีต

ข้อเสนอ

การเพิ่มโทษสำหรับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมบางประเภท ร่างกฎหมาย 20 ก่อให้เกิดสองอาชญากรรมใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรม

- **การโจรกรรมต่อเนื่อง** ผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปสำหรับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมบางประเภท (เช่น การลักทรัพย์ในอาคาร การปลอมแปลงเอกสาร หรือการจี้รถ) ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดในความผิดโจรกรรมในร้านค้าหรือการโจรกรรมเล็กน้อยที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินที่มีมูลค่ามากกว่า \$250 สามารถถูกฟ้องดำเนินคดีในความผิดการโจรกรรมต่อเนื่องได้
- **การโจรกรรมค่าปลีกที่จัดเตรียมไว้ล่วงหน้า** ผู้ที่กระทำการร่วมกับผู้อื่นในการโจรกรรมเล็กน้อยหรือโจรกรรมในร้านค้าตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป โดยที่มูลค่าของทรัพย์สินที่โจรกรรมภายใน 180 วันมีมูลค่ารวมเกิน \$250 สามารถถูกฟ้องดำเนินคดีในความผิดการโจรกรรมค่าปลีกที่เตรียมการไว้ล่วงหน้า

ความผิดอาญาใหม่ทั้งสองประการนี้จะมีความผิดอาญาออบเบลอร์ ซึ่งจะมีการลงโทษจำคุกสูงสุดสามปีในเรือนจำของเทศมณฑล แม้ว่าบุคคลดังกล่าวถูกพิพากษาลงโทษในอดีตสำหรับอาชญากรรมร้ายแรง ความรุนแรง หรือในเรื่องเพศก็ตาม

การวิเคราะห์โดยนักวิเคราะห์การออกกฎหมาย

นอกจากนี้ ร่างกฎหมาย 20 ยังอนุญาตให้อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมบางประเภทในปัจจุบัน ที่ปกติแล้วจะถูกลงโทษเป็นความผิดอาญาประเภทลหุโทษภายใต้ร่างกฎหมาย 47 ให้ถูกลงโทษเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ ตัวอย่างเช่น ภายใต้กฎหมายปัจจุบัน การโจรกรรมทรัพย์สินทุกประเภทในร้านค้าที่มีมูลค่าการน้อยกว่า \$950 โดยทั่วไปจะถูกลงโทษเป็นความผิดอาญาประเภทลหุโทษภายใต้ร่างกฎหมาย 20 ผู้ที่ขโมยทรัพย์สินที่มีมูลค่าน้อยกว่า \$950 ที่ไม่ได้ขโมยเพื่อไปขาย (เช่น ขโมยเงินที่เครื่องคิดเงิน) จากร้านค้าสามารถถูกลงโทษเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ได้ ซึ่งสามารถเพิ่มเวลาที่ต้องโทษสำหรับผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษความผิดอาญาเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น แทนที่จะต้องจำคุกในเรือนจำของเทศมณฑลเป็นเวลาสูงสุดหกเดือน บุคคลเหล่านี้ อาจถูกลงโทษให้จำคุกสูงสุดสามปีในเรือนจำของเทศมณฑลหรือในเรือนจำของรัฐ

เราประเมินว่าอาจจะมีผู้คนสองถึงสามพันคนต่อปีที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ค่านี้ประเมินตามข้อมูลที่มีอยู่อย่างจำกัด และตัวเลขจริงของผู้ที่ได้รับผลกระทบจะขึ้นอยู่กับตัวเลือกที่พนักงานอัยการหรือผู้พิพากษาเลือก เนื่องจากที่กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นไปได้ว่าตัวเลขจริงอาจสูงกว่าหรือต่ำกว่านี้มาก

แนวทางปฏิบัติสำหรับการกำกับควบคุมโดยชุมชน

ความเป็นมา

ผู้ที่ถูกปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำของรัฐหลังครบกำหนดเวลาการจำคุกในความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ร้ายแรงหรือรุนแรง จะอยู่ภายใต้การควบคุมในชุมชนโดยเจ้าหน้าที่ทัณฑ์บนเป็นระยะเวลาหนึ่ง ผู้ที่ถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำหลังครบกำหนดเวลาการจำคุกในความผิดอาญาอื่น ปกติแล้วจะอยู่ภายใต้การควบคุมในชุมชนโดยเจ้าหน้าที่ภาคทัณฑ์ของเทศมณฑลเป็นระยะเวลา

หนึ่ง ซึ่งปกติแล้วหมายถึง การกำกับควบคุมในชุมชนหลังการปล่อยตัว (Post-Release Community Supervision: PRCS) เมื่อผู้ที่อยู่ในทัณฑ์บนของรัฐหรือ PRCS ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดให้ปฏิบัติตามขณะอยู่ภายใต้การกำกับควบคุม ซึ่งเรียกว่าเป็นการละเมิด "ข้อกำหนดการกำกับควบคุม" เจ้าหน้าที่ทัณฑ์บนของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ภาคทัณฑ์ของเทศมณฑลสามารถเลือกที่จะขอให้ผู้พิพากษาเปลี่ยนข้อกำหนดการกำกับควบคุมได้ ซึ่งสามารถทำให้ข้อกำหนดนั้นเข้มงวดขึ้นหรือให้มีการจำคุกในเรือนจำของเทศมณฑล

ข้อเสนอ

การเปลี่ยนแปลงแนวทางปฏิบัติสำหรับการกำกับควบคุมโดยชุมชน ร่างกฎหมายนี้มีการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในทัณฑ์บนของรัฐและแนวทางปฏิบัติ PRCS ตัวอย่างเช่น กำหนดให้เจ้าหน้าที่ภาคทัณฑ์ขอให้ผู้พิพากษาเปลี่ยนข้อกำหนดการกำกับควบคุมสำหรับผู้ที่อยู่ระหว่าง PRCS หากมีการละเมิดข้อกำหนดเป็นครั้งที่สาม นอกจากนี้ ร่างกฎหมายนี้ยังกำหนดให้แผนกทัณฑ์บนของรัฐและแผนกภาคทัณฑ์ของเทศมณฑลแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเกี่ยวกับผู้ที่หน่วยงานของตนกำกับควบคุมมากขึ้น

ร่างกฎหมาย 57 กระบวนการพิจารณาการปล่อยตัว

ความเป็นมา

ผู้ที่อยู่ในเรือนจำที่ถูกพิพากษาลงโทษในความผิดอาญาหลัก โดยทั่วไปแล้วจะเป็นอาชญากรรมที่ต้องโทษจำคุกเป็นเวลานานที่สุด ซึ่งมักจะถูกลงโทษให้จำคุกเป็นเวลาเพิ่มเติมเนื่องจากข้อเท็จจริงในคดี (เช่น หากมีการใช้อาวุธปืน) หรือเพื่อลงโทษในความผิดอาญาอื่น ๆ ที่มีความผิดน้อยกว่าที่กระทำความผิดในเวลาเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษก่อนหน้านี้นี้ด้วยอาชญากรรมร้ายแรงหรือ

การวิเคราะห์โดยนักวิเคราะห์การออกกฎหมาย

๑๑

รุนแรง โดยทั่วไปต้องรับโทษสองเท่าสำหรับการกระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ครั้งใหม่ใด ๆ ในเดือนพฤศจิกายน 2016 ผู้ลงคะแนนเสียงผ่านร่างกฎหมาย 57 ซึ่งเปลี่ยนรัฐธรรมนูญของรัฐเพื่อให้ผู้ถูกคุมขังในเรือนจำที่ถูกพิพากษาลงโทษในความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ที่ไม่รุนแรง มีสิทธิ์ได้รับการพิจารณาปล่อยตัวหลังครบกำหนดจำคุกในความผิดอาญาหลักแล้ว ผู้ถูกคุมขังจะได้รับการพิจารณาปล่อยตัวโดยคณะกรรมการพิจารณาทัณฑ์บนของรัฐ (Board of Parole Hearings: BPH) เจ้าหน้าที่ BPH จะตรวจสอบข้อมูลต่าง ๆ ในไฟล์ของผู้ถูกคุมขัง เช่น ประวัติอาชญากรรมและพฤติกรรมในเรือนจำ เพื่อให้ทราบว่าจะควรปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังหรือไม่ นอกจากนี้ BPH ยังพิจารณาจดหมายใด ๆ ที่เจ้าหน้าที่อัยการ หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย และเหยื่อการกระทำความผิดนั้นยื่นเข้ามาเกี่ยวกับผู้ถูกคุมขัง แผนกราชทัณฑ์ และฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำความผิดของรัฐ California (California Department of Corrections and Rehabilitation: CDCR) ติดต่อเหยื่อการกระทำความผิดที่ลงทะเบียนไว้กับรัฐ เพื่อแจ้งให้ทราบว่าเหยื่อสามารถยื่นหนังสือดังกล่าวได้ ผู้ถูกคุมขังจะที่ได้รับการปล่อยตัว เว้นแต่ BPH ประเมินว่าผู้ถูกคุมขังมีความเสี่ยงเกินกว่าเหตุที่จะก่อความรุนแรง หากไม่ได้รับการปล่อยตัว ผู้ถูกคุมขังสามารถร้องขอให้มีการทบทวนการตัดสินใจได้ ผู้ถูกคุมขังที่ถูกปฏิเสธการปล่อยตัวจะได้รับการพิจารณาซ้ำในปีถัดไป แต่โดยมากแล้วจะครบกำหนดเวลาการจำคุกหรือได้รับการปล่อยตัวก่อน ในปี 2019 ทาง BPH ได้พิจารณาคำร้องปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังเกือบ 4,600 คน และอนุมัติ 860 คน (ร้อยละ 19)

ข้อเสนอ

เปลี่ยนแปลงร่างกฎหมาย 57

กระบวนการพิจารณาการปล่อยตัว ร่างกฎหมาย 20 มีการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในกระบวนการพิจารณาการปล่อยตัวของร่างกฎหมาย 57 การเปลี่ยนแปลงหลักคือ:

- การคัดผู้ถูกคุมขังบางคนออกจากกระบวนการ เช่น ผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษในการกระทำความผิดรุนแรงในครอบครัวหรือการประทุษร้ายบางประการ
- กำหนดให้ BPH ต้องปฏิเสธการปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังที่มีความเสี่ยงเกินกว่าเหตุที่จะก่ออาชญากรรมอุกฉกรรจ์ที่ส่งผลกระทบต่อเหยื่อ แทนที่จะเป็นคนที่มีความเสี่ยงเกินกว่าเหตุที่จะก่อความรุนแรงเท่านั้น
- กำหนดให้ BPH ต้องพิจารณาประเด็นต่าง ๆ เพิ่มเติม เช่น ทัศนคติของผู้ถูกคุมขังเกี่ยวกับความผิดอาญาของตน เมื่อทำการตัดสินใจว่าจะปล่อยตัวหรือไม่
- กำหนดให้ผู้ถูกคุมขังที่ถูกปฏิเสธการปล่อยตัวต้องรอสองปี (แทนที่จะเป็นหนึ่งปี) ก่อนที่ BPH จะพิจารณาอีกครั้ง
- อนุญาตให้พนักงานอัยการร้องขอให้ BPH ทบทวนการตัดสินใจการปล่อยตัวอีกครั้ง
- กำหนดให้ CDCR พยายามค้นหาตำแหน่งที่อยู่ของเหยื่อเพื่อแจ้งให้เหยื่อทราบถึงการทบทวนดังกล่าว แม้ว่าเหยื่อไม่ได้ลงทะเบียนไว้กับรัฐก็ตาม

20

การเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอ

ความเป็นมา

ในรัฐ California กำหนดให้ต้องเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอ ของ (1) ผู้ใหญ่ที่ถูกจับกุม ถูกดำเนินคดีด้วย หรือถูกพิพากษาลงโทษในความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ (2) เยาวชนที่กระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ และ (3) ผู้ที่ต้องลงทะเบียนในความผิดทางเพศหรือผู้ลอบวางเพลิง หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของรัฐและของท้องถิ่นจะเป็นผู้เก็บรวบรวมตัวอย่างเหล่านี้และส่งไปยังกระทรวงยุติธรรมของรัฐ California (California Department of Justice: DOJ) เพื่อดำเนินตามกระบวนการ ปัจจุบัน DOJ ได้รับตัวอย่างดีเอ็นเอ ประมาณ 100,000 ตัวอย่างต่อปี

ซึ่ง DOJ จัดเก็บข้อมูลดีเอ็นเอ ในฐานะข้อมูลดีเอ็นเอของรัฐ และส่งไปยังฐานข้อมูลแห่งชาติ หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายจะเป็นผู้ใช้ฐานข้อมูลเหล่านี้เพื่อการสอบสวนอาชญากรรม

ข้อเสนอ

ขยายการเก็บรวบรวมตัวอย่างดีเอ็นเอ
นอกจากนี้ ร่างกฎหมายนี้กำหนดให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของรัฐและของท้องถิ่นเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอ จากผู้ใหญ่ที่ถูกพิพากษาลงโทษในความผิดอาญาประเภทลหุโทษบางประการด้วย ความผิดอาญาเหล่านี้จะรวมถึง การโจรกรรมในร้านค้า การปลอมแปลงเช็คเงินสด และความผิดอาญาความรุนแรงในครอบครัวบางประการ

ผลกระทบต้องงบประมาณ

ร่างกฎหมายนี้จะส่งผลกระทบต่างๆ ต้องงบประมาณรัฐบาลของรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม ขนาดที่แน่นอนของผลกระทบที่กล่าวถึงดังด้านล่างนี้จะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ หนึ่งในปัจจัยสำคัญคือคำวินิจฉัยของศาลและของผู้อื่น (เช่น แผนกภาคทัณฑ์ของเทศมณฑลและพนักงานอัยการ) เกี่ยวกับวิธีการนำร่างกฎหมายมาปรับใช้ ตัวอย่างเช่น ร่างกฎหมายนี้ขอให้มีการเปลี่ยนแปลงในสิทธิตามรัฐธรรมนูญของผู้ถูกคุมขังเพื่อให้มีการพิจารณาปล่อยตัวภายใต้ร่างกฎหมาย 57 โดยไม่ต้องเปลี่ยนรัฐธรรมนูญของรัฐ หากร่างกฎหมายดังกล่าวถูกคัดค้านในศาล ผู้พิพากษาอาจกำหนดว่าบทบัญญัติบางประการจะไม่สามารถมีผลบังคับใช้ได้ การประเมินของเราในผลกระทบต้องงบประมาณที่ด้านล่างนี้ต่อรัฐบาลของรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นจะอนุมานว่ามีการนำร่างกฎหมายนี้มาใช้โดยสมบูรณ์แบบ โดยรวมแล้ว ค่าใช้จ่ายของรัฐที่เพิ่มขึ้นที่ประเมินได้ จะน้อยกว่าร้อยละหนึ่งของงบประมาณกองทุนทั่วไปปัจจุบันของรัฐ (กองทุนทั่วไปเป็นบัญชีการเงินหลักสำหรับ

การดำเนินงานของรัฐ ซึ่งรัฐใช้ในการจ่ายค่าการศึกษา เรือนจำ การรักษาพยาบาล และบริการอื่น ๆ)

ค่าใช้จ่ายการราชทัณฑ์ของรัฐและของท้องถิ่น ร่างกฎหมายนี้จะเพิ่มค่าใช้จ่ายการราชทัณฑ์ของรัฐและของท้องถิ่นในสามทางด้วยกัน

- ประการแรก เพิ่มการลงโทษในความผิดอาญาที่เกี่ยวข้องกับการการโจรกรรมบางประเภท ส่วนใหญ่จะเพิ่มค่าใช้จ่ายการราชทัณฑ์โดยการเพิ่มจำนวนประชากรในเรือนจำของเทศมณฑลและระดับของการกำกับควบคุมในชุมชนของบางคน
- ประการที่สอง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวที่มีต่อแนวทางปฏิบัติสำหรับการกำกับควบคุมโดยชุมชนจะเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่ายการราชทัณฑ์ของรัฐและของท้องถิ่นในหลากหลายทาง ตัวอย่างเช่น ความต้องการที่เจ้าหน้าที่ภาคทัณฑ์ของเทศมณฑลขอให้มีการเปลี่ยนแปลงในข้อกำหนดการกำกับควบคุมสำหรับผู้ที่อยู่ระหว่าง PRCS ที่ละเมิดข้อกำหนดเป็นครั้งที่สาม สามารถเพิ่มประชากรในเรือนจำของเทศมณฑลได้หากทำให้ต้องจำคุกผู้คนมากขึ้น
- ประการที่สาม การเปลี่ยนแปลงในกระบวนการพิจารณาการปล่อยตัวของร่างกฎหมาย 57 จะเพิ่มค่าใช้จ่ายของรัฐโดยการลดจำนวนผู้ถูกคุมขังที่จะถูกปล่อยตัวจากเรือนจำ และโดยทั่วไปแล้วจะเพิ่มค่าใช้จ่ายในกระบวนการ

เราประเมินว่าแต่ละปีมีผู้คนหลายพันคนที่จะได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมายนี้ นั่นทำให้เราประเมินว่าค่าใช้จ่ายการราชทัณฑ์ของจำนวนที่เพิ่มขึ้นตามจริงจะขึ้นอยู่กับปัจจัยที่ไม่แน่นอนหลายปัจจัย เช่น จำนวนของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมายนี้

จำกัดสิทธิ์ในการได้รับการปล่อยตัวโดยมีการคุมประพฤติสำหรับการกระทำความผิดบางประการซึ่งขณะนี้ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการกระทำความผิดไม่รุนแรง อนุญาตให้มีการกำหนดบทลงโทษเทียบเท่ากับความผิดอาญาอุกฉกรรจ์สำหรับผู้กระทำความผิดบางประเภทที่กฎหมายปัจจุบันระบุไว้ว่าเป็นความผิดทางอาญาประเภทลหุโทษเท่านั้น การริเริ่มบัญญัติกฎหมาย

การวิเคราะห์โดยนักวิเคราะห์การออกกฎหมาย

ต่อ

ค่าใช้จ่ายของรัฐและของท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับศาล ร่างกฎหมายนี้จะเพิ่มค่าใช้จ่ายของรัฐและของท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับศาล เนื่องจากจะทำให้บางคนถูกพิพากษาลงโทษในความผิดอาญาอุกฉกรรจ์สำหรับความผิดอาญาที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมบางประการ แทนที่จะเป็นความผิดอาญาประเภทลหุโทษ เนื่องจากศาลใช้เวลาพิจารณาความผิดอาญาอุกฉกรรจ์มากกว่าความผิดอาญาประเภทลหุโทษ ซึ่งเพิ่มภาระให้กับศาล พนักงานอัยการของเทศมณฑล และทนายของรัฐ รวมถึงนายอำเภอของเทศมณฑล (ที่รักษาความปลอดภัยในศาล) จะเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การกำหนดให้เจ้าหน้าที่ภาคทัณฑ์ขอให้ผู้พิพากษาเปลี่ยนข้อกำหนดการกำกับควบคุมสำหรับผู้ที่อยู่ระหว่าง PRCS หลังการละเมิดข้อกำหนดครั้งที่สาม จะทำให้ศาลมีภาระงานเพิ่มมากขึ้น เราประมาณการว่า ซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวนตามจริงของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย

ค่าใช้จ่ายการบังคับใช้กฎหมายของรัฐและของท้องถิ่น ร่างกฎหมายนี้จะเพิ่มค่าใช้จ่ายการบังคับใช้กฎหมายของรัฐและของท้องถิ่นโดยการเพิ่มจำนวนของผู้ที่ต้องให้ตัวอย่าง ดีเอ็นเอ ซึ่งเป็นไปได้ว่าอาจมีประมาณหลายหมื่นตัวอย่างต่อปี เราประเมินการว่าการเพิ่ม

ผลกระทบต่องบประมาณอื่น ๆ อาจมีผลกระทบต่องบประมาณในการบังคับใช้กฎหมายของรัฐและของท้องถิ่นอื่น ๆ ที่ยังไม่ทราบอันเนื่องมาจากร่างกฎหมายนี้ ตัวอย่างเช่น หากการเพิ่มบทลงโทษสามารถลดจำนวนอาชญากรรมได้ อาจสามารถหลีกเลี่ยงค่าใช้จ่ายในระบบยุติธรรมคดีอาญาได้ ขอบเขตที่ผลกระทบนี้หรือผลกระทบอื่น ๆ จะเกิดขึ้นนั้น ยังไม่เป็นที่ทราบ

โปรดไปที่ <http://cal-access.sos.ca.gov/campaign/measures/> เพื่อดูรายชื่อคณะกรรมการที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นเฉพาะเพื่อสนับสนุนหรือคัดค้านข้อเสนอนี้

โปรดไปที่ <http://www.fppc.ca.gov/transparency/top-contributors.html> เพื่อดูรายชื่อผู้บริจาคเงินจำนวนสูงสุด 10 รายแรกของคณะกรรมการ

หากท่านต้องการสำเนาเนื้อหาฉบับเต็มของข้อเสนอรัฐนี้ กรุณาโทรศัพท์ติดต่อเลขาธิการรัฐได้ที่หมายเลข (855) 345-3933 หรือท่านสามารถส่งอีเมลถึง vigfeedback@sos.ca.gov ท่านจะได้รับเอกสารทางไปรษณีย์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด